

Paul Signac, De inham, 1906

Een rustige, zonovergoten baai verwelkomt een kleine zeilboot. De rotsige oever is begroeid met bomen en struiken.

Overal ontdekken we dezelfde vegen in combinaties van wit, geel, roze, oranje, groen en blauw. Ze bewegen zich in alle richtingen, afhankelijk of ze lucht, rots of zee moeten voorstellen.

Wanneer we het schilderij verticaal in twee verdelen, wordt een boeiende tegenstelling zichtbaar. In beide helften vinden we exact dezelfde kleuren terug maar in andere porties. Links overheersen de witte, gele en roze verfvegen die zich vooral horizontaal gedragen. Rechts krijgen de blauwe en oranje vlekken het voor het zeggen, weliswaar vergezeld met hetzelfde roze van links.

Dit landschap zindert met behulp van duizenden mozaïekveegjes. Nergens laat de schilder zich verleiden tot eentonige vlakken. Die structuur zorgt voor beweeglijkheid, lichtheid, maar ook vergankelijkheid. De wereld is gebouwd uit kleine onderdelen van licht en materie. Overal zijn de bouwstenen dezelfde, alleen anders geordend. Wanneer we even met de ogen knipperen, kan alles er nadien anders uitzien, alsof we kijken door een kaleidoscoop. Signac ziet geen landschap, hij onderscheidt enkel licht. Dat vertaalt hij in een oppervlak van bijna identieke stippen tot het werkt.